

Gün Öğle Vaktiydi Büyüme Vaktiydi 2 Bölüm

– kul mehmet · 01 Ekim 2016

Hayat değil miydi beraber yol aldığımız vakti saati dolan bir yol arkadaşı, bu yol üzerinde bekleyen, sevinçler hüznler gözyaşı acılar... Yol üstünde bekleyen, hangisine elini uzatırsan seninle vakti dolana kadar gelen, seni saran seninle olan bir yol arkadaşı... İnsan bir taş misali bu hayatın içinde yuvarlanarak yol alan, yol pusludur yürüdükçe önünü gören insanoğlu. Yürüdükçe yaşadıkça kapılar bir bir aralanır bazen belirsizlik endişesi içinde kaybolan ve bir anda her şey bir güneş gibi görünen hissedilen bu hayat yolunda var olan. Hayatı neşesi hüznleri acısı bir gölge gibi peşinde gelen, kalıcı ve sarsıcı etkisiyle etkileyen var olduğunu hissettiren yol arkadaşları ile yol alan insan... Bir çiçek gibi açan vakti geldiğinde solan hüznleri acılar ve sevinçleri, tekrardan açan ve solan hayatı ile yol alan insanoğlu. Çoğu zaman sözlerin hislerin hazır olmadan sözleri ile hisleri ile giriş yaparak seni saran sarsan bir hayatın yolunda yuvarlanarak giden insanoğlu. Yanaklarına bir buse ile mutluluk konduran, bazen bir tokat ile uykusunda sersemliğinden yanlışından döndüren hayatın merkezinde yürüyen yuvarlanan insan gibiydi Murat ve Gülseren. Murat her zaman içinde Gülseren gibi bir arkadaşına ve daha sonrasında bir hayat arkadaşına sahip olmak için dualar etmiş ve duası kabul olmuştu. Dualarda bizim yoldaşımız arkadaşımız, Yüce Rahmana halimizi arz ettiğimiz sözlerin gönül dileklerinin tamamı samimiyeti, acizliğimizin yüce Rahmana ifadesi değil midir?

Yine günlerden bir öğle vakti, gönüllerin bir birine açılma vakti, Murat ile Gülseren her zamanki pınarlarının başında yan yana otururken, murat gönlünü Gülseren'e açmanın artık vakti geldiğini düşünürken, Gülseren de bunu hissedercesine heyecanlı telaşlı azgın bir nehir gibi Murat'ın gönlüne akarak kavuşmanın bir göl deniz olmanın telaşında heyecanla bekliyordu. Kelimeleri tane tane seçmek için uğraşsa da kelimeler bir birine dolanıyordu. Tam kelimeleri düzelterek söyleyeceği sözü anda kelimeler boğazında düğümleniyordu. Elini Gülseren'in eline doğru usulca yaklaştırdı avcuna aldı, sımsıcaktı, gönlü bir kuş gibi uçuyordu. Alnında sıcacık terler dökünürken, Gülseren avcu ile Murat'ın elini sımsıcak sıkarak, söylemedikleri sözleri anlatan bu el ele tutuşma ile anladığını söylüyordu. Bazen sözler kelimeler konuşmaz gönül konuşur bakışlar eller konuşurdu. Bir yanardağ misali kaynayan yüreğine mutluluk yağmurları yağmış serinletmiş huzur vermişti Gülseren'in ellerini sımsıkı tutarak sıkması... Fokur fokur kaynayan yanardağ artık patlamış, sımsıcak sıcaklığı ile gönüllerini sarmıştı. Bundan sonra güneş sevgi aşk ikisinin de gönlünü birlikte ısıtacak, aynı anda üzerlerine doğacaktı, boşlukları yalnızlıklarını birbirleri aşk ve sevgileri ile dolduracaktı. Her şeyi iyi yanından görmek, iliklerine kadar kimsesizliği saracak insanlarla sardırın Yüce Allah'ın yardımı ile kurulacak dünya evi yaşama kavgasında korkuları sildirerek ona destek olacak olanı gönderen yüce Allah'a şükürler etti Murat. Gülseren gülümseyerek.

-Ben bu yaşıma kadar anne ve babamı her gün seyredirim ve anlayamam, bazen mutsuz olsalar da beraber mutsuz oluyorlar, bu mutsuzluklarını kendileri bir birlerini severek sımsıkı sarılarak yok ettiklerine şahit oluyorum, umarım bizde...

Murat derinden bir oh çekti.

-Bu kadar anlayışlı olman benim için bir hediye yüce Allah'tan, sözlerimi söyleyemeden beni anlayan seninle bir ömür boyu mutlu olmayı, hüznün acıda yaşamayı istiyorum. Vaktiyle korktuklarımdan acılarımdan senin yanına gönderen yüce Allah'ın yardımıyla seninle aşım, sana verecek pembe panjurlu bir evim, yeni eşyalarım olmasa da bu gönlümü veriyorum, sana söz veriyorum çok çalışacağım ve her istediğini...

Gülseren parmağı ile dudağına temas ettirerek sus demek istedi.

Murat

-Umarım bu gönül güzelliğınle seni seçmiş olmam, sana pişmanlıklarını getirmez ve seni üzmez. Ben sana aşığım, yüreğimi bir kuş misali uçurtan sana aşığım...

Gülseren

-Bunları düşünme, gönlümdeki seni dinle sadece. Eleştirilerini kaygılarını kelimeleri bırak bir kenara, gönlümdeki seni dinle...

İnsanın bazen yapması gerekeni yapması gönül kapılarını sevdiğine açmasından daha güzel bir şey yoktu bu dünya hayatının içinde. Anlaşılmaq tabi ki hayatın en güzel yanı olsa gerek. Dünya dışarıda değil, gönlün içindedir bunu iyi bilmek gerek, içeride bir şey yoksa dışarıda da bir şey yoktur, gönülde kayıtsız kalmak, yaşadığın dış hayatta da kayıtsız kalmaya da neden olacaktır haliyle. Gönülden önemsemeyenler, dış dünyalarında ne kadar önemseler de pek bir önem arz etmeyecektir. Sıradan bir hayatı yalnız yaşarken, seni sıradanlıktan kurtaran gönlünde bahar rüzgârları estiren bir sevdiğin varsa, ona sevdiğini söylemek ve anlaşılmaq bence dünyada cenneti kazanmaya benzer. Gönül zenginliğimizi farkına varmaq sevmektir aşktır, onu birbirimizi severek harcayabiliriz, yoksa gönül içinde mutsuzluğun karanlığına hapis etmek ise yok olup gitmesine neden olur. Aslında dünya arzularımız hırslarımız en önemlisi de benliğimiz bizi aşka muhtaç olmadığımız hissini verir ise sakın ona inanmayın, yoksa ihtiyacımız olmayan o kadar ıvır zıvır gereksiz işler peşinde koşturur ki aşka sevmeye gülmeye mutlu anları düşünmek için size bir an nefes bile aldirtmaz. Gerekli olan peşinde değil, gereksiz olanlar peşinde koşmak nedense insana çok cazip gelir ve en sonunda bunu fark eder lakin fakat bunu fark etmekte fayda vermez sağlamaz. Aman ha dikkat!

Mehmet Aluç